

Nekrologer.

Af Sønderjyder, som har taget mere fremragende Del i den nationale Kamp, har vi i 1892 mistet forhenværende svensk-norsk Vicekonsul Th. With i Nørborg.

Thomas With var en Degnesøn fra Havnhjerg på Als, hvor han blev født den 27. August 1823. Han tilbragte sin Barndom i Hjemmet og lærte derefter Handelen i Sønderborg hos det bekendte Firma Christian Karberg. Efter udstået Læretid vedblev han at være knyttet til denne Forretning, indtil han 1851, sammen med en Partner, grundlagde en Kjøbmandsforretning i Nørborg, som de førte i Fællesskab indtil 1858. With begyndte da en ny selvstændig Kjøbmandshandel og blev samtidig udnævnt til Postmester i Nørborg. Denne Stilling beklædte han, indtil han efter Wienerfreden blev afskediget, fordi han ikke lagde Skjul på sit danske Sindelag.

With var i mange År Byrådsmedlem og udførte efter Borgernes Mening dette Tillidshverv så godt, at de to Gange valgte ham til Borgermester. Men Regeringen nægtede — man kan gjerne sige selvfølgelig — at stadfæste Valget af en så brav dansksindet Mand, og det fik derfor ingen Gyldighed.

Allerede i 1852 var han bleven udnævnt til svensk-norsk Vicekonsul, og som sådan fungerede han indtil 1885, da den preussiske Regering fratog ham Retten til at udøve

dette Hverv. Grunden hertil var følgende: With, som havde en udmærket smuk og kraftig Sangstemme, var Medlem af en sluttet Sangforening i Nørborg. En af denne Forenings Sammenkomster blev overværet af et Par Soldater i preussisk Uniform, der ikke, som foreskrevet for alle Uvedkommende, var indført af et af Selskabets Medlemmer. With opfordrede da disse Soldater til at gå deres Vej, idet han sagde, at han ikke vilde synge for Soldater i preussisk Uniform. Dette Optrin gav Anledning til en Rets sag, som With selvfølgelig vandt med Glans. Men — Autoriteterne søgte da at ramme ham på anden Måde, og da de ikke kunde bevæge den svensk-norske Regering til at afskedige ham, fratog de ham som sagt Retten til at udøve Konsulatsvirksomheden.

Konsul With var i 1865 Medopretter af Nørborg Sparekasse og derefter dens Regnskabsfører, indtil hans sidste Sygdom umuliggjorde ham enhver Virksomhed. Han ledede Sparekassen med fremragende Dygtighed, og det er vist ingen Overdrivelse at sige, at den i dette Tidsrum var den bedst styrede Sparekasse i Nordslesvig.

Autoriteternes ublide Fremfærd mod With havde sin egentlige Grund i hans fremragende Deltagelse i den nationale Kamp. Han var blandt dem, der straks efter Krigen kastede sig lidenskabeligt ind i det politiske Liv, og, man kan tilføje, udfoldede den betydeligste Virksomhed for den danske Sag. Da Sønderjyderne 1866, efter at Fredsvilkårene fra Nikolsborg blev kjendt i Sønderjylland, vilde sende en Deputation til Berlin for at takke Kong Wilhelm for den i Fredsaftalerne optagne Bestemmelse om Nordslesvigs Gjenforening med Danmark, var Konsul With en af dem, der var ivrigst for Sagen. Deputationen skulde samles

en bestemt Dag i Hamborg, men da Dagen kom, mødte der kun seks Mand der oppe, blandt dem var Konsul With. De øvrige var H. Lassen, P. Reimers, Knudsen-Trøjborg, Konsul Amorsen og den gamle Jens Janniksen. De måtte da atter rejse hjem med uforrettet Sag. Imidlertid vedtog de forinden at arbejde videre for Sagen efter deres Hjemkomst, hver i sin Del af Landet. Konsul With og Reimers blev bl. a. enige om at rejse ud til Ahlmann på Augustenborg og ikke at rejse hjem fra ham igjen, før han havde afgivet et bestemt Løfte om at gå med til Berlin som Medlem af en ny Deputation. Ahlmann vægrede sig længe, men han måtte til Slut give efter for de to energiske Mænd — og dermed var denne stilfærdige Mand, som sikkert aldrig havde drømt om en politisk Virksomhed, men hvis Ævner og Kræfter hans Venner havde bedømt fuldstændig rigtig, inde på den politiske Bane. Da Deputationen, „de 47“, derefter drog til Berlin den 30. August, var With et af dens Medlemmer og blandt dem, der virkede ivrigst for Ahlmanns Valg til Ordfører. Efter Hjemkomsten var han også Deltager i det store Møde i Haderslev.

I Halvfjerdserne sås With ikke så meget i første Række. Han blev ældre, og yngre Kræfter på hans Hjemegn afløste ham, men han var fremdeles en ualmindelig varmtfølende Fædrelandsven, altid offervillig og rede til at arbejde for den danske Sag. Hans sidste Leveår var en uafbrudt Sygdom, som fuldstændig lammede den arbejdskjære og virksomme Mand. Han døde den 2. Novbr. 1892.

H. P. Hanssen-Nørremølle.
